

consider necesar ca Centrul de perfecționare a cadrelor din C.C.E.S. să antreneze asemenea specialiști în organizarea unor cursuri pentru pregătirea cadrelor din muzee ca astfel, să se ajungă într-un timp foarte scurt la utilizarea fotografiilor aeriene și în întocmirea fișei de topografie arheologică.

Dacă lucrările constatăurii noastre vor stabili o serie de probleme ca bază de acțiune pentru viitor, consider necesar să se ia în studiu și aceste două aspecte prioritare în activitatea de inventariere a tuturor valorilor de cultură materială pe care le deținem și care necesită a fi salvate și conservate.

IOAN OPRIȘ

Consiliul Culturii și Educației Socialiste

Dacă ar fi să punem un motto consfăturii noastre, acesta ar fi „necesitatea de sistematică“, deziderat ce reiese pregnant din stadiul în care se află astăzi demersurile pentru realizarea obiectivelor programului de raționalizare a sistemului informatic din domeniul culturii, în special din sectorul evidenței bunurilor din patrimoniul cultural. De fapt, chiar în cadrul dezbaterilor s-au relevat necesitățile perfecționării sistemului evidenței prin noi documente, prin elaborarea de urgență a vocabularelor controlate, a materialelor de referință — repertorii și cataloage, a definiții clare a strategiei și etapelor.

De la aceste aspecte putem porni mai departe, fiind clar că noi sintem concomitent responsabili și beneficiarii etapelor care vor urma, această confruntare furnizind, de altfel, bogate date și sugestii pentru proiectarea lor. Pentru că însăși manifestarea s-a dovedit o ocazie potrivită de a fi făcute cunoscute experiența generală cât și cea particulară, zonală, a unor oficii pentru patrimoniul cultural național, muzee, o confruntare de genul acesta se dovedește bine venită și, ca atare, preconizăm a fi reeditată pentru ca, astfel, să înregistrăm rezultatele diverselor etape de realizare a operei de evidență a bunurilor culturale.

În timpul sesiunii s-au prezentat o serie de comunicări care pun probleme deosebit de interesante privind *sisteme deja elaborate* și confruntate optim în practică, cum sînt cele din domeniul arhivistic (Maria Pirvulescu și Maria Klaus) sau în domeniul arheologiei sau al științelor naturii (Iuliu Paul, Andy Lehrer, Mihai Mihalciuc); *metode și tehnici* de evidență, (Cezara Mucenic și Irina Oberländer-Tirnovanu); *vocabulare și instrumente* de clasificare (Luciana Artin și Suzana Antonovici, Andrei Aricescu, Georgeta Iuga, Jana Negoită, Cornel Mirescu, Ana Bîrcă, Ioan Godea și colectivul). Problematika abordată, în cadrul căreia n-au lipsit comunicări cu caracter de program (Radu Florescu, Ioan Opriș, Andrei Paleolog), ne prilejuiește remarca necesității unei calități îmbunătățite a muncii de evidență, calitate esențială pentru o consemnare și prelucrare optimă a datelor cronotipologice, constînd în

date tipice, consemnate logic și ordonat normalizate, transmisibile și conforme cerințelor documentelor de evidență. În acest sens, reiese și mai necesară rigurozitatea controlului, din partea autorilor de fișe, a conducătorilor de oficii, față de calitatea informației. De aceste probleme se leagă însăși procesul de formare și perfecționare profesională, într-un ritm rapid, specialiștii sistemului muzeal, din oficii pentru patrimoniul cultural național trebuind să-și revizuiască cunoștințele, să le aplice, nu fără eforturi, noilor performanțe profesionale, distincte față de cele „clasice”, cerute de acțiunea de evidență. În acest sens, atât pe plan central cât și pe cel local, ne revine sarcina de a completa instrumentele de evidență, de a întocmi fonduri documentare constind în materiale de referință indispensabile (repertorii, cataloage, liste de prețuri, reviste de specialitate etc.) activității de investigare, identificare și evaluare, dar și de a întocmi, noi, pentru sfera noastră de acțiune, repertorii, cataloage, vocabulare controlate și tezaure de termeni care să permită realizarea unui tablou real asupra bunurilor culturale existente și, mai ales, introducerea echipamentelor moderne de înmagazinare și prelucrare a datelor.

Tot ceea ce am discutat aici în materie de evidență ne oferă posibilitatea de a ne calcula și preciza prioritățile : pe domenii, zone, categorii de obiecte și de deținători etc., ne permite să stabilim bazele unei reale politici culturale, aplicată pe necesități și categorii de beneficiari, în ultimă instanță o politică de ocrotire a patrimoniului cultural național.

Sesiunea prezintă ne-a oferit ocazia de a inventaria și cunoaște mai deaproape o serie de inițiative care se impun domeniului nostru de activitate. Nu mai departe, comunicarea rezultatelor obținute la Iași de colective interdisciplinare, mai ales în domeniile științelor naturii și arheologiei, ne arată noi posibilități de lucru și de colaborare fructuoasă, permit o nouă abordare a problemelor științifice ale evidenței patrimoniului cultural național. De altfel, considerăm că realizările înregistrate de tov. dr. A. Lehrer pe planul topografiei biologice pot fi cu eficiență transpuse și în alte domenii, pornind de la acest exemplu, relevând și caracterul direct aplicativ al concluziilor parțiale trase aici de cei responsabili din sectorul de specialitate al Consiliului Culturii și Educației Socialiste. În același timp, aceste exemple ne susțin afirmația necesității de integrare a cercetării științifice cu învățământul și cultura, a prezentării rezultatelor ei înregistrate prodigios în oficii pentru patrimoniul cultural național, muzee, laboratoare zonale de restaurare, în cadrul actului educațional. Din acest punct de vedere, sistemul de evidență al patrimoniului cultural național este un sistem „deschis”, comunicând rezultate și primind noi și noi informații. Manifestarea noastră, modul în care au abordat problemele teoreticienii și practicienii de renume ca prof. Virgil Cândea, faptul că la ea participă, pentru întâia oară în viața rețelei muzeale, informaticieni, ne demonstrează că sistemul de evidență al bunurilor din patrimoniul cultural național este, de fapt, un sistem integrat în sistemul general al documentării și informării, că el conține deja premisele principale pentru a trece la faza prelucrării superioare a informațiilor : automatizarea.

Sistemul de evidență al bunurilor din patrimoniul cultural național întrunește calitatea de a fi rezultatul unei experiențe colective ajunsă la realizări superioare, el trebuie deci în continuare perfecționat și, în acest sens, consfătuirea de la Tulcea a permis pe lângă reliefaarea pasiunii, dăruirii și competenței necesare întocmirii unei bune evidențe, și dificultăți, neînțelegeri și prejudecăți, pe care schimbul de experiență și confruntarea rezultatelor le pot transforma în forțe dinamice puse în folosul cunoașterii semnificației complexe a inestimabilei noastre zestre cultural-artistice.

Inițiativa organelor județene de partid, a Muzeului Deltei Dunării, de a veni în întâmpinarea unui program de dezbateri și consfătuiri pe tema modernizării activității de raționalizare a informațiilor în domeniul culturii lansat de conducerea de partid și aflat în planul de activitate al Consiliului Culturii și Educației Socialiste, prin cadrul propice de lucru oferit participanților, ne permite să înregistrăm cu satisfacție rezultatele obținute și să proiectăm conștient noile etape. Totodată manifestarea noastră, cu adânci implicații în domeniul politicii culturale, se înscrie ca o formă practică de analiză a modalităților de rezolvare a acțiunii de cercetare, protejare, conservare și punere în circuit public a avuției culturale, întrucât evidența este factorul cu caracter de condiționare a tuturor acestor obiective.